

OLVASÓINK ÍRÁJK

Ismerős pökhendiség

Heti Válasz, február 28. (64. oldal), március 7. (90. oldal), március 14. (66. oldal), március 21. (65. oldal)
Örülök Révész Sándor korrekt hangvételű reagálásának, de amennyire örültem, annyira meg is lepődtem. Eddig azt gondoltam, hogy az ominózus cikk tartalmát (Eörsi István: A fasizmus mint lelki igény – Népszabadság, 2002. május 2.) csak egyféleképpen lehet értelmezni. Bár a szerző nem ért egyet az ismert íróval, véleményét „meredeknek” érzi, mégis védelmébe próbálja őt venni. Kétségtelen, Révész Sándor kemény fába vágta a fejszét.

Az a vélemény, amelynek Eörsi ominózus cikkében hangot ad, még így, sokad-szori olvasásra is hátborzongató. Például ilyeneket ír:

1. „Könnyű elképzelni, mi történt volna, ha az első forduló súlyos vereségének sokkjától megkerült több százezres tömeget végigsétáltatják Pesten, a számukra lefoglalt Kossuth tértől a számukra lefoglalt Hősök teréig.” Könnyű elképzelni? De mit? Mit csinált volna ez a „megkerült tömeg” Eörsi szerint? Miért megkerült? Azért, mert ezek az emberek mást gondolnak a világról, mint ő? Lefoglalt Hősök tere? Na, ez a kódolt nyelv. Hisz tudjuk, hogy a Hősök terén tartotta és tartja nagygyűléseit a MIÉP, amelyet Eörsi már nemegyszer nevezett fasiszta pártnak. Így mosódnak össze a Fideszt támogató emberek a szélsőjobboldallal. Ez alaptalan rágalom.

2. „A fanatizálás vezérkultuszos formájának az a sajátossága, hogy a tömeg a legvérlázítóbb aljasságot is erkölcsi pátozzal követi el.” Milyen aljasság elkövetését vizionálja a szerző? Nem is akarom elképzelni.

3. „A hatalom megtartásának erőszakkal kísérlete.” A Fidesz megpróbálta erőszakkal megtartani a hatalmat? Erre milyen bizonyítékok vannak? Ez nem alaptalan rágalom, tisztelt Révész úr?

4. „Nyakunkba zúdítani a szittyá fergetegét.” Ma a szittyá szónak egyértelmű a konnotációja. Szélsőjobboldalít, fasisztát értenek rajta azok, akik ezt a szót oly gyakran használják. Értelmezhetjük, interpretálhatjuk, izlelgethetjük sokféleképpen az Eörsi által leírtakat. Révész Sándor például úgy interpretálja a cikket, hogy azzal védelmébe vehesse az író:

Eörsi szó szerint valóban nem állította, hogy a tömeg fasiszta volna, de erre nincs is szükség. Értettük ezt mi így is. Virágnyelven ezt akarta közölni az olvasóval, mint ahogyan többnyire az antiszemita sem utalnak nyíltan valakinek a származására.

De a következő gondolatokat, amelyek Haskó László 2002. május 16-i, szintén a Népszabadságban megjelent írásából származnak, már a Révész Sándor által használt érvrendszerrel sem lehet védeni. A szerző A fasizmus erkölcsi kérdés című írásában a következőket mondja expressis verbis: Eörsi cikkének „megjelenése óta immár perdöntő »tárgyi« bizonyosságot szerezhettünk igazáról: a szemünk láttára szüli meg a weimarizálódott magyar demokrácia... az ő kifejtett fasiszta mozgalommagzatát. A Hajrá, Magyarország!-ban... ugyanis minden kétséget kizáróan egy igazi ősfasiszta szörnyeteg készül megmérgezni hétköznapijainkat és tönkretenni hazánk jövőjét.” A szerző már nem is bibelődik a szavak igazi jelentésével, nemes egyszerűséggel „fasiszta honfitársaink”-nak nevez több százezer embert. Mi ez, ha nem alaptalan rágalom? És ez csak két cikk, amelyben alaptalan rágalmakat találtam. Mennyi lehet még?

Persze jó volna erről a jelenségről is bővebben eszmét cserélni, mint oly sok minden másról, de a politikai pártok holdudvara nem áll szóba egymással, én pedig ehhez, azt hiszem, kevés vagyok.

Kelemen Csaba, Budapest

Visszavont pártjelmű

Heti Válasz, március 21. (13–15. oldal)
E sorok írója, aki Bartók Béla utolsó magyar tanítványát vette feleségül, nem csupán a zongorához, hanem általában a zenéhez mindig is közel állt. Ezért a családjában Szöreyi Levente mindmáig megbecsült művésznek számít. Nem tudok azonban egyetérteni azokkal a jelzőkkel, amelyekkel ő a Magyar Demokrata Fórum két vezetőjét illetve a Heti Válaszban megjelent interjújában.

Amikor az István, a király című főművét hallgattam és láttam húsz évvel ezelőtt, még nem gondoltam, hogy ez a kitűnő művész egyszer ilyen csalódást fog okozni a magyar társadalom azon tagjainak, akik a Magyar Demokrata Fórum so-

raiban oly jelentős szerepet játszottak a politikai rendszerváltozás, a független és demokratikus Magyarország kivívásának időszakában. Nem hiszem, hogy ha Antall József még élne, akkor egyetértene azokkal a „kemény” kijelentésekkel, amelyekkel Szöreyi Levente jellemezte az MDF elnökét, Dávid Ibolyát és a parlamenti frakció vezetőjét, Herényi Károlyt. Mert lehet bírálni vagy hibáztatni politikai pártok vezetőit, de azt állítani, hogy „az MDF élén egy manöken és egy zsúrfiú áll”, az felháborító.

Szöreyi nem veszi figyelembe, hogy ezeket a súlyos kijelentéseket alig pár héttel az MDF országos közgyűlése után teszi, amikor is ez a pártfórum demokratikus körülmények között újra Dávid Ibolyát választotta elnöknek és Herényi Károlyt a parlamenti frakció vezetőjének. Ily módon Szöreyi nem csupán a párt két vezetőjét sértette meg, hanem bennünket, a párt tagjait is, akik kiálltunk és kiállunk e két kitűnő politikai személyiség mellett. Arról nem is beszélve, hogy Szöreyi az MDF-et olyan „süllyedő hajónak” tekinti, amelyről a régiek közül „feltehetően Lezsák fog utóljára távozni”.

Végül pedig azt sem értem: ha Szöreyi Levente tudomása szerint Antall József megérezte, hogy a pártjelmű igazi jelmű, amelyből erő lehet meríteni, akkor miért kíván visszavonni egy állítólag általa tervezett pártszimbólumot, különösen akkor, ha azt – amint Balsai István minapi nyilatkozatából kiderül – nem is ő, hanem Aba Béla, az MDF tagja tervezte?

Vigh Károly,
az Antall József Baráti Társaság
tiszteletbeli elnöke

Magyarként Európában

Heti Válasz, március 14. (37. oldal)
Amit eddig látunk a csatlakozásból, az annak is katasztrofálisnak tűnik, aki 1989 óta a legfontosabb esélyként tekintett az EU-csatlakozásra. Miközben elárasztják az országot mondvacsinált problémákra adott válaszokkal, teljes hírzárlat van egy sor olyan kérdésben, melyet egy pár hónapja még a média urai is fontosnak tartottak. Lássunk egy párat.

Védzáradékok. Olyan iparágaknál, illetve a mezőgazdaságnál, ahol a keleti országok olcsóbban termelnek, mégpedig